

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 6

Η "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ",

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησία ἴσταται ἐνώπιον νέου Γολγοθᾶ, ἀπείρως χείρονος ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ἀπὸ εἰκοσαετίας σταυροῦται, οἱ ἄθεοι τῆς Μόσχας ἤνοιξαν τὸ στόμα των διὰ νὰ ὀμιλήσουν περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐπὶ ἀμύνη, ὡς λέγουν, τῶν ἐν Γερμανίᾳ καταδιωκομένων χριστιανῶν!

Πράγματι, τὸ 124 ἄρθρον τοῦ περιλαλήτου νέου Συντάγματος τοῦ κράτους τῶν ρωσικῶν Σοβιὲτ ἄρχεται διὰ τῆς μνείας τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως: «Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν πολιτῶν...», ἀκριβῶς δὲ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως σεβασμὸν τοῦτον, διακηρυττόμενον μάλιστα κατὰ τόσον ἐπίσημον τρόπον ἐν αὐτῷ τῷ προσφάτῳ Συντάγματι, τὸ μπολσεβικὸν κράτος μετ' ἐμφάσεως διασαλπίζει τὸ Σύνταγμα τοῦτο ὡς «τὸ δημοκρατικώτερον καὶ ἐλευθερώτερον πάντων τῶν συνταγμάτων τοῦ κόσμου».

Τὸ περιοδικὸν «Ἀντιθρησκευτικός», προβαῖνον εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς συνταγματικῆς ταύτης διατάξεως ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ τῆς ἐν τῷ Συντάγματι τῆς Ἐνώσεως τῶν Ρωσικῶν Δημοκρατιῶν σχέσεως πρὸς τὴν θρησκείαν», τονίζει ὅτι τὸ Σύνταγμα τοῦτο ἐβασίσθη ἐπὶ τῶν θέσεων τῶν Λένην καὶ Στάλην, ἡ δὲ θεμελιώδης αὐτοῦ ἐννοια εἶνε αὕτη: ὅτι ἡ θρησκεία ἐν Ρωσίᾳ δεόν νὰ ἐξοντωθῇ, νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ ρίζης· ὁ κομμουνισμὸς καὶ ἡ θρησκεία εἶνε ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀλληλα καὶ ἡ συνυπόστασις αὐτῶν εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐν τῷ Συντάγματι γίνεται λόγος ρητὸς περὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, πάντως αὕτη ὑπάρχει ἐν τῷ σοβιετικῷ κράτει, ὑφίσταται ὅμως ὄχι διὰ πάντας, ἀλλὰ διὰ

μόνους τοὺς κομμουνιστάς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ διασαφεῖ ἀναιδέστατα τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον: «Διὰ τοὺς κομμουνιστάς περὶ σσότερον ἢ δι' οἰονδήποτε ἄλλον εἶνε ἀναγκαία πληρεστάτη ἐλευθερία συνειδήσεως». Ἔστι δὲ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως διὰ τὸν κομμουνιστὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου ἀγῶνος κατὰ τῆς θρησκείας. Εἶνε δὲ ἀπαραίτητος ἡ κατὰ τῆς θρησκείας πολεμικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ, διότι ἡ διάλυσις αὐτῆς διὰ μόνης τῆς διαδόσεως τῶν γνώσεων εἶνε ἀνεπίτευκτος, ἄλλως τε δὲ ἡ μέθοδος αὕτη ἰδιάζει μόνον εἰς τοὺς ἀστοὺς ἀθέους, ἢτοι εἰς τοὺς ὀρθολογιστὰς τῶν ἀστικῶν κοινωνιῶν, ὧν ἡ ἀθεΐα οὐδεμίαν ἔχει συγγένειαν πρὸς τὸν κομμουνιστικὸν ἀθεϊσμόν, ὅστις εἶνε κατὰ φύσιν καὶ ἀνάγκην στρατευόμενος καὶ ἀγωνιστικός.

Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἔμμοнос, ἀκατάπαυστος καὶ λυσσώδης κατὰ τῆς θρησκείας ἀγὼν ἐν τῷ κομμουνιστικῷ κράτει, καὶ πρὸς ἐπιτυχῆ καὶ ἀκόλυτον διεξαγωγὴν αὐτοῦ δεόν οἱ ἄθεοι ὀπλιταὶ νὰ ἦνε ἐφωδιασμένοι διὰ πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως συνταγματικῶς ρητῶς κατοχυρωμένης.

Δὲν ἀνήκει ὅμως εἰς τοῦτο τὸ ἰδιότυπον εἶδος τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἐκείνη, τὴν ὁποίαν οἱ ρῶσοι ἄθεοι ἀξιοῦσι παρὰ τῶν ἄλλων, τῶν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς σοβιετικῆς τῶν πατρίδος. Τὰ περιεχόμενα τῶν δύο συνειδήσεων καὶ τῶν ἐλευθεριῶν των εἶνε ὅλως διάφορα. Διότι ἡ ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ ἐφαρμοζομένη ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν κέκτηνται καὶ σέβονται καὶ προστατεύουν πάντα τὰ πεπολιτισμένα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀκόμη ἀπολίτιστα κράτη, ἀλλ' ἐκείνη, ἡ ὁποία προσφωῶς ἐχαρκτηρίσθη ὡς «ἐλευθερία ἀπὸ τῆς θρησκείας καὶ ἀπὸ τῶν νόμων τῆς συνειδήσεως». Πιστεύομεν ὅμως ἀκραδάντως ὅτι ὁ ἅγιος Θεὸς δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν ἀδελφὴν ρωσικὴν ἐκκλησίαν νὰ δοκιμασθῇ ὑπὲρ ὅ, δύναται.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

3. Αἱ βασικαὶ ὁμοιότητες διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα.

1) Ὁμοιότης ἐν τῇ πίστει ἢ τῇ ὁμολογίᾳ ὡς βάσις πρὸς ἐνότητα.

α). Ὁμοιότης ἐν τῇ πίστει ἢ τῇ ὁμολογίᾳ δὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ δράσιν, νομιζόμεν ὅμως ὅτι οὐσιώδης ἐνότης ἐν τῇ πίστει ἢ τῇ ὁμολογίᾳ εἶναι ἀναγκαία βάσις διὰ β) πλήρη μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν καὶ γ) δι' ὁμαδικὴν ἔνωσιν.

Τοιαύτη οὐσιώδης ἐνότης ἐν τῇ πίστει ἐπαρκῶς θὰ ἐξεφράζετο διὰ πολλὰς ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ διὰ προτάσεως οἷα ἡ ἀκόλουθος :

Ἀποδεχόμεθα ὡς τὸν ὑψιστον γνώμονα πίστεως τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, τὴν περιεχομένην ἐν ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης, τὴν συγκεφαλαιωθεῖσαν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἀναγνωρίζομεν τὸ Ἀποστολικὸν Σύμβολον καὶ τὸ συνήθως ὀνομαζόμενον Σύμβολον τῆς Νικαίας ὡς μαρτυροῦντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὴν πίστιν ταύτην, ἣτις συνεχῶς διαπιστοῦται ἐν τῇ πνευματικῇ πείρᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μελῶν Αὐτῆς, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ γραπτὰ ταῦτα μνημεῖα ἀποτελοῦν ἱερὰ σύμβολα καὶ μαρτυρίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως μᾶλλον παρὰ νεκροῦς νομικοῦς γνώμονας. Περαιτέρω βεβαιούμεν ὅτι ἡ καθοδήγησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπαυσε συντελεσθέντος τοῦ κανόνος τῆς Γραφῆς, ἢ διὰ τῆς διατυπώσεως τῶν μνημονευθέντων συμβόλων, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἀκόμη ὑπάρχει συνειδήσις θεοθεν διακρατουμένη τῆς παρουσίας τοῦ ζῶντος Χριστοῦ. (Σημ. Γνωστὴ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὡς Ἱερὰ παράδοσις). [Ἡ σημείωσις δὲν ἀνήκει εἰς τὸν μεταφράζοντα, ἀλλ' ἀποτελεῖ μέρος τῆς προτάσεως]. Τέλος εἴμεθα πεπεισμένοι, κατὰ τὴν κλασσικὴν ἐκφρασιν μᾶς ἐκ τῶν μὴ ἔχουσῶν Σύμβολα Ὁμολογίας, ὅτι εἰ Θεὸς δύναται φῶς πλειότερον νὰ ἀνατεῖλῃ ἐκ τοῦ Θείου Λόγου Του» εἰς Ἐκκλησίαν ταπεινὴν καὶ προσδοκῶσαν. Ἡμεῖς, ὅθεν, οἱ χριστιανοὶ τῆς παρούσης γενεᾶς, ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν συνεχῶς τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, ἀντιμετωπίζοντες τοὺς ταραχώδεις χρόνους μας.

Τινὲς τῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀντιπροσωπευομένων ἐκκλησιῶν φρονοῦν ὅτι ἡ Γραφή δὲν εἶναι μόνον ὁ ὑψιστος, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος γνώμων καὶ ἡ πηγὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀπορρίπτουν δὲ πᾶσαν ἰσοτιμίαν τῆς Γραφῆς καὶ παραδόσεως, καὶ πᾶσαν γνώμην ὅτι τὰ ἀρχαῖα Σύμβολα περιέχουν ἐπαρκῆ ἐξηγήσιν τῆς Γραφικῆς πίστεως. Τινὲς τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων φρονοῦν ὅτι ὀρισμένοι ὁμολογιαὶ βραδύτερον διατυπωθεῖσαι ἔχουν σπουδαιότητα καὶ αὐθεντίαν τοῦλάχιστον ἴσην πρὸς τὰ ἀρχαῖα Σύμβολα.

(Σημ. Ἐνταῦθα ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀκολουθίου προτάσεως τοῦ Δ' Τμήματος τοῦ Συνεδρίου τῆς Λωζάννης: «Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χορὴ τῶν

Συμβόλων τούτων θὰ καθορισθῇ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐκάστης Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς εἰδικὰς ὁμολογίας αἱ κατέχουν» (Πίστις καὶ Διοικήσις, ἔκδοσις Η. Ν. Bate σελ. 467).

Ἡ Ὁρθόδοξος καὶ τινεσ ἄλλαι Ἐκκλησίαι δύνανται ν' ἀποδεχθῶν τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας μόνον ὑπὸ τὴν ἀνόθευτον αὐτοῦ μορφήν, ἀνευ δὲ τῆς «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» προσθήκης· αὗται δὲ αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἄλλαι φρονοῦν ὅτι ἡ «Ἱερὰ Παράδοσις» δεῖν νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς γνώμων καὶ πηγὴ τῆς πίστεως συμπληροῦσα τὴν θείαν ἀποκάλυψιν ἐν τῇ Γραφῇ καὶ καθ' ὁλοκληρίαν συμφωνοῦσα μετ' αὐτῆς.

2. Ὁμοιότης ἐν τῇ μυστηριακῇ λατρείᾳ.

α). Ὁμοίως ἐν τῇ μὴ μυστηριακῇ λατρείᾳ δὲν εἶναι ἀναγκαία ὁμοιότης διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ δράσιν.

β). Ἐν τῇ μὴ μυστηριακῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος συμφωνοῦμεν ὅτι ὀλίγα εἶναι τὰ δικαιολογούντα τὴν διατήρησιν τῶν ὑπαρχουσῶν διαφάσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, καὶ ὅτι περισσότερον ἕδαφος ἤδη ὑπάρχει πρὸς περαιτέρω ἐνότητα.

Εἴμεθα ὅλοι ἠνωμένοι ἐν τοιαύτῃ λατρείᾳ, ἐν τῇ χορῆσι τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Εἴμεθα περαιτέρω ἠνωμένοι ἐν τῇ κοινῇ προσευχῇ ἣτις δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἐν τῷ προσωρικῷ λόγῳ, διὰ τῆς σιωπῆς ἢ διὰ τῆς χρησιμοτυπίας τοῦ ἱεροῦ θησαυροῦ τῆς χριστιανικῆς λογοτεχνίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς μουσικῆς. Ἐν τῇ λατρείᾳ ταύτῃ ὅλοι ἱστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ λατρεύοντες τὸ μεγαλεῖον Αὐτοῦ, καὶ φέροντες ἐνώπιον Αὐτοῦ τὰς ἀνάγκας ἡμῶν καὶ τὰς τῶν ἀδελφῶν μας. Ἐπικαλοῦμεθα τὴν χάριν Αὐτοῦ διὰ τὴν ἄφρασιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ πνεύματος ἡμῶν δι' ἀνανεώσεως τῆς κοινότητος μετ' Αὐτοῦ, καὶ ἀφισοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Του καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

3. Ὁμοιότης ἐν τῇ μυστηριακῇ πίστει καὶ πράξει.

α). Ἀρχαῖς συνεργασίας δὲν ἀπαιτεῖ ὁμοιότητα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ διακονίᾳ τῶν μυστηρίων.

β). Μυστηριακὴ ἐπικοινωνία.

I) Τινὲς ἐξ ἡμῶν φρονοῦν ὅτι Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἀποδέχονται τὰ δύο μυστήρια τοῦ Ἐθαγγελίου, δύνανται ἐλευθέρως νὰ ἐπιτρέψουν μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῶν.

II) Ἄτεροι φρονοῦν ὅτι τοιαύτη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ μέχρις ὅτου αἱ Ἐκκλησίαι τῶν συμφωνήσεων ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν λειτουργιῶν τῶν δύο τούτων οὐσιωδῶν δι' αὐτοὺς μυστηρίων.

γ). Πρὸς πλήρη ὁμαδικὴν ἔνωσιν θὰ εἶναι ἀνάγκη καὶ συμβιβασθῶν αἱ διαφοραὶ μεταξὺ Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἐπιμένουν, τινὲς ἐπὶ δύο μυστηρίων, τινὲς ἐπὶ ἐπτά καὶ τινὲς ἐπὶ οὐδενὸς οἰουδήποτε μυστηρίου.

Τὸ μυστήριον τοῦ Κυριακοῦ Δείπνου (ἢ τῆς Εὐχαριστίας) εἶναι τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἱερωτέρα πράξις λατρείας. Ἐνότης ἐν τῇ μυστηριακῇ λατρείᾳ

ἀπαιτεῖ οὐσιώδη ἐνότητα ἐν τῇ μυστηριακῇ πίστει καὶ πράξει. Ἡ Ἐταιρεία τῶν φίλων (Κουάκεροι) ἐν τῇ σιωπῇ τῶν συγκεντρώσεων αὐτῶν ζητεῖ ἀνευ ἐπισήμων μυστηρίων τὴν πραγματικὴν Παρουσίαν Ἐκείνου Ὅστις ὑπέμεινε θάνατον ἵνα ἔχη ζωὴν ἢ ἀνθρωπότης. Σχετικῶς μὲ τ' ἀνωτέρω εὐρίσκομεν ἀφορμὰς ἐνθαρρυντικὰς λίαν 1) ἐν τῇ λειτουργικῇ κινήσει τῆς Ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης, καὶ μεταξὺ τῶν μὴ λειτουργικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν πολλαῖς ἄλλαις χώραις καὶ 2) εἰς τὰς πολλαπλασιαζομένας εὐκαιρίας τὰς ἀφιερωμένας εἰς σιωπὴν καὶ τὴν κλήν θέλησιν μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες χρησιμοποιοῦν τὰς παραδεδομένας λειτουργίας. Ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἡ διάκρισις μεταξὺ λειτουργικῶν καὶ μὴ λειτουργικῶν τύπων λατρείας ὀλιγωτέρας βαθμηδὸν παρῆχει ἀφορμὰς διαιρέσεως.

4. Ὁμοιότης χειροτονιῶν ὡς βάσις πρὸς ἐνότητα.

α). Ἐλλειψις ὁμοιότητος χειροτονιῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον πρὸς δρᾶσιν ἀπὸ κοινοῦ.

β). Πρὸς πλήρη μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν καὶ γ) ὁμαδικὴν ἔνωσιν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβιβασθοῦν αἱ διαφοραὶ μεταξὺ Ἐκκλησιῶν αἵτινες φρονοῦν 1) ὅτι ἱερωσύνη ἔχουσα τοὺς τρεῖς βαθμοὺς ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ἔθεσπίσθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· 2) ὅτι τὸ ἱστορικὸν ἐπισκοπᾶτον εἶναι οὐσιῶδες δι' ὁμαδικὴν ἔνωσιν· 3) ὅτι ἱερωσύνη ἔθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπίσκοποι διακεκριμένοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων δὲν εἶναι οὐσιῶδως ἀπαραίτητοι· 4) ὅτι οὐχὶ εἰδικῶς κεχειροτονημένοι λειτουργοὶ ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Ὁμοιότης διοικητικοῦ συστήματος ὡς βάσις πρὸς ἐνότητα.

α). Ὁμοίως ἐν τῷ διοικητικῷ συστήματι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα διὰ δρᾶσιν ἀπὸ κοινοῦ.

β). Προκειμένου περὶ ὁμαδικῆς ἐνώσεως πλείστοι εἰς ἡμῶν ὑποστηρίζουν τὴν ἀκόλουθον πρότασιν τοῦ V τμήματος τῆς Ἐκθέσεως τῆς Λωζάννης :

Λόγῳ 1) τῆς θέσεως ἦν οἱ ἐπίσκοποι, τὸ συμβούλιον τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἡ ὁλότις τῶν πιστῶν εἶχον ἐν τῇ διοικήσει τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καὶ 2) τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἐπισκοπικόν, πρεσβυτεριακὸν καὶ κογκρεγκασιοναλιστικὸν σύστημα διοικήσεως ἕκαστον καὶ σήμερον καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἦτο παραδεδομένον ὑπὸ μεγάλων ὁμολογιῶν ἐν τῇ χριστιανωσύνῃ καὶ 3) τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἐπισκοπικόν, τὸ πρεσβυτεριακὸν καὶ τὸ κογκρεγκασιοναλιστικὸν σύστημα ἕκαστον πιστεύεται ὑπὸ πολλῶν ὅτι εἶναι οὐσιῶδες διὰ τὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζομεν ὅτι τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα ὀφείλου ἀπαντα, ὑπὸ ὁρους χορηγώντας περαιτέρω μελέτης, νὰ ἔχουν τὴν προσήκουσαν ἐκάστῳ θέσιν ἐν τῇ τάξει τῆς ζωῆς μιᾶς ἡνωμένης Ἐκκλησίας» (Πίστις καὶ Διοίκησις Bate σελ. 469).

Σημειωτέον ὅτι αἱ ἀνωτέρω προτάσεις ὑποθέτουν οὐσιώδη ὁμοιότητα, ἥδη ὑπάρχουσαν ἢ ἀποδεκτὴν ἐν τῇ θεωρίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίσιν, ὁμολογίαν, λατρείαν καὶ διοίκησιν.

Σημειωτέον προσέτι ὅτι ὑπάρχει προφανῆς ἀνομοιότης εἴτε ἐν τῇ πράξει εἴτε ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὡς πρὸς τὰ μυστήρια καὶ τὴν ἱερωσύνην.

(Ἀκολουθεῖ)

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1938.

Ἄριθ. Πρωτ. 19—1—7βγ

Πρὸς ἀπάσας τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους
«Περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ κωδ. Νόμου 5438 καὶ τοῦ ἀρθροῦ 63 τοῦ κωδικ. Νόμου 5439».

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1263 π. ἔτ. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως συμμορφωθῆτε ἐπακριβῶς πρὸς τὸ ἀρθρον 15 τοῦ διὰ τοῦ Π. Διατάγματος τῆς 25 Μαΐου [17 Αὐγούστου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰσχυουσῶν διατάξεων» κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 5187, περὶ Καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καθ' ὃ οὐδεὶς λαϊκός, καθηρημένος κληρικὸς ἢ μοναχός, ἢ κληρικὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, δύναται νὰ φέρῃ ἐκτὸς τῶν ἱερωτελεστικῶν καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους τὴν καθιερωμένην περιβολὴν ἢ ἀμφίεσιν, ἣν φέρουσιν οἱ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη ὁρίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 21[21 Ἰανουαρίου 1931 Π. Δ. «περὶ τῆς κανονικῆς περιβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου κλήρου» ὡς καὶ τὰ διακριτικὰ διάσημα ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἰουνίου [10 Ἰουλίου 1856 Β. Δ. (ἀρθρ. 15 ἐδάφ. 1 νόμου 5187). Ὁ παραβάτης, ἐὰν μὲν δὲν εἶναι ἑλληνὴς ὑπήκοος, ἀπελαύνεται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας, ἄλλως, εἰσαγόμενος καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῆς καταδικαστικῆς ἀρχῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου, κολάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 228 καὶ 229 τοῦ Ποιν. νόμου καὶ ἐκτὸς τῆς φυλακίσεως, καταγινώσκειται αὐτῷ χρηματ. ποινὴ ἐκ δραχμ. 10 χιλιάδων μέχρι 200.000 (ἀρθρ. 15 ἐδάφ. 2 νομ. 5187). Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὡσαύτως, ὅπως συμμορφωθῆτε ἐπίσης ἐπακριβῶς πρὸς τὸ ἀρθρ. 63 τοῦ διὰ τοῦ Π. Διατάγματος τῆς 25 Μαΐου]2 Σεπτεμβρίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ TAKE ἰσχυουσῶν διατάξεων» κωδικ. Νόμου 5439 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Σεβρίου 1931 Δ)τος κωδικ. Νόμου «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Ταμείων Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως Κλήρου τῆς Ἑλλάδος», καθ' ὃ διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ναοῦ οἰουδήποτε δόγματος, ἀπαιτεῖται καὶ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Πᾶσα κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιχειρουμένη ἀνέγερσις ἐμποδίζεται, οἱ δὲ παραβάται τιμωροῦνται εἰς βαθμὸν πλημμελήματος (ἀρθρ. 10 Νόμ. 4567).

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ

K. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΣ

(Δημοσιεύομεν κατωτέρω μικρὰν περίληψιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νέου Ὑφηγητοῦ τῆς Συμβολικῆς κ. Ἰωάννου Ν. Καρμίση δοθέντος πρώτου μαθήματος ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου παρόντων τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, τῶν Καθηγητῶν καὶ τῶν φοιτητῶν, τῇ 17 Δεκεμβρίου 1937.)

Τὸ περὶ Ἐκκλησίας ζήτημα εἶναι ἐν τῶν θεμελιωδεστέρων δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐὰν τῶ ὄντι ἠθέλομεν χαρακτηρίσει ὡς τὸ θεμελιωδέστατον χριστιανικὸν δόγμα τὸ περὶ τοῦ θεανθρώπου Ἀνθρωποῦ ἡμῶν, ἐντεῦθεν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἐπ' ἴσης θεμελιῶδες δόγμα καὶ τὸ περὶ τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὕτη εἶναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οὐκ ἄλλο μὲν εἶναι οἱ χριστιανοὶ καὶ κεφαλὴ αὐτὸς ὁ Κύριος· αὕτη εἶναι ὁ θεόδητος θεῖος ἅμα καὶ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς καὶ ἡ ταμιούχος τῆς θείας χάριτος, ἐν ᾗ δύναται νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ ταῦτα, τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα κατέχει κεντρικὴν θέσιν καὶ ἐν τῇ Συμβολικῇ, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ἐξ αὐτοῦ δύναται τις ὡς ἀπὸ ἐνιαίας ἀρχῆς νὰ παραγάγῃ καὶ ἀνερίξῃ τὰ δογματικὰ συστήματα τῶν τριῶν μεγάλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου, Ῥωμαϊκῆς καὶ Προτεσταντικῆς, ἐν αὐτῷ δ' ἐξ ἄλλου δύναται ὡσαύτως νὰ συγκεντρώσῃ πάσας τὰς ἐπὶ μέρος δογματικὰς διαφορὰς καὶ τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξηγεῖται συνάμα διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο κατέστη ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἀντικείμενον πολλῶν ἐρευνῶν καὶ συζητήσεων ἐκ μέρους ἡμετέρων τε καὶ ξένων, διαπερπῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν καὶ θεολόγων, δι' εἰδικῶν συγγραμμάτων, ὡς καὶ ἐν τοῖς συνεδρίοις τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκουμένης· Κινήσεως, τῷ Α' πανορθόδοξῳ θεολογικῷ συνεδρίῳ Ἀθηνῶν κ. τ. λ.

Λέγοντες Ἐκκλησίαν ἐννοοῦμεν τὸ σύνολον πάντων τῶν ὀρθοδόξως πιστευόντων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τῶν ἠνωμένων μετ' αὐτοῦ εἰς ἓν σῶμα διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως, καὶ κοιτωνούντων τῶν αὐτῶν μυστηρίων, διοικουμένων δὲ ὑπὸ ἐπισκόπων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν αὐτῶν δι' ἀδιακόπου διαδοχῆς εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας Κύριον. Ἄλλαις λέξεσιν, ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεῖος ἅμα καὶ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς καὶ καθίδρυμα ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἰδρυθέν, ὁρατὴ ἅμα καὶ ἀόρατος, περιλαμβάνουσα οὐ μόνον τοὺς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων, καὶ διακρινομένη ἕνεκα τοῦτου εἰς στρατευομένην καὶ θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, με ἀρχηγὸν καὶ κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ Σωτὴρ, ἰδρύσας τὴν ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίαν, κατέστησεν αὐτὴν τὸ κέντρον καὶ τὸ ὄργανον τοῦ ἀπολυρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου καὶ ἐφοδίασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐξουσίας καὶ ὅλων τῶν μέσων, δι' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ συνεχίσῃ τὸ τρισπὸν Αὐτοῦ ἀξίωμα, ἥτοι τὸ προφητικόν, τὸ ἀρχιερατικόν καὶ τὸ βασιλικόν, δι' ὧν

Αὐτὸς μὲν ἐπετέλεσε τὸ ἀπολυρωτικὸν ἔργον του, ἡ δὲ Ἐκκλησία καθιστᾷ μετόχους τῆς σωτηρίας τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλ' ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι δέχονται τὴν θεῖαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις διαφωνοῦσι πρῶτον ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα αὐτῆς ὡς ὁρατῆς ἅμα καὶ ἀόρατου. Οὕτως ἡ μὲν Ὁρθόδοξος καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία διδάσκουσιν, ὅτι ἡ μία Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἀδιασπᾶστος ἠνωμένων στοιχείων: τοῦ θείου καὶ πνευματικοῦ καὶ ἀόρατου ἀπ' ἐνός, καὶ ἀπ' ἑτέρου τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ ὕλικου καὶ ὁρατοῦ, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον ἐν τῷ Θεανθρώπῳ ἠνώθησαν ἀσυγχύτως ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Εἶναι ἀόρατος ἡ Ἐκκλησία, διότι ἀόρατος εἶναι ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὁ Κύριος, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνοικοῦν Ἅγιον Πνεῦμα, ἀόρατος εἶναι καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἀγιάζουσα καὶ σφύζουσα θεία χάρις. Ἐξ ἑτέρου ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἅμα καὶ ὁρατὴ, διότι δι' αἰσθητῶν σημείων μεταδίδει τὴν θεῖαν χάριν, κέκτηται δὲ ἐξωτερικὴν ὄργανωσιν, ἀρχοντας καὶ ἀρχομένους, τὴν ποιμαίνουσαν ἱεραρχίαν καὶ τοὺς ποιμαινομένους πιστούς, ἐν οἷς συγκαταλέγονται οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσεβεῖς, διότι ἀκριβῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται οἱ ἄνθρωποι βαθμηδὸν ἐξ ἁμαρτωλῶν εἰς ἀγαθοὺς καὶ ἁγίους. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει οὐ μόνον ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ κακοὺς, πρὸς τοῖς ἄλλοις δεικνύουσι σαφῶς καὶ αἱ παραβολαὶ τῆς σαγῆνης καὶ τῶν ζιζανίων, ἀπέδειξαν δὲ ἄλλοι τε καὶ ἰδιαίτητα ὁ ἱερός Αὐγουστίνος καταπολεμῶν τοὺς Δονατιστὰς.

Ἄλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν οἱ Διαμαρτυρόμενοι πρεσβεύουσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κυρίως ἀόρατος καὶ κοινονία ἁγίων, ἥτις περιλαμβάνει ἄγνωστα ἐξωτερικῶς μέλη ἐξ ὅλων τῶν ὁρατῶν Ἐκκλησιῶν. Παρὰ ταῦτα δ' ὅμως, προσθέτουσιν, ἡ ἀόρατος καὶ ἐσωτερικὴ αὕτη Ἐκκλησία ἐκδηλοῦται καὶ ἐξωτερικῶς· τινὲς μάλιστα ἐκ τῶν νεωτέρων Διαμαρτυρομένων καὶ ἰδίᾳ τῶν μετεχόντων τῆς οἰκουμένης Κινήσεως ποιοῦνται πλείονας καὶ σημαντικωτέρας παραχωρήσεις πρὸς τὴν ὁρατὴν Ἐκκλησίαν. Οἰκοθεν βεβαίως ἐννοεῖται, ὅτι ἡ περὶ Ἐκκλησίας προτεσταντικὴ δόξα ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς ἀντικειμένη εἰς τε τὴν ἁγίαν Γραφὴν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, ἐξ ἄλλου δ' εἶναι γνωστόν, ὅτι κατέφυγον εἰς ταύτην οἱ πρῶτοι Μεταρρυθμιστὰς ἐξ ἱστορικῶν ἀπλῶς λόγων καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ κατὰ τῆς Ῥώμης ἀγῶνι αὐτῶν.

Ἐτέρα διαφορὰ μετὰ τῶν τριῶν μεγάλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἡ περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Οὕτω καθ' ὁμόφωνον μὲν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁρατὴ Ἐκκλησία διακρίνεται εἰς τὸν λαὸν καὶ τὸν κληρὸν, τὸ λογικὸν ποιμνιον καὶ τὴν ποιμαίνουσαν ἱεραρχίαν, τὴν κατασταθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἀνάγει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς κατ' ἀδιάκοπον διαδοχὴν. Οἱ δὲ Διαμαρτυρόμενοι, συνεπεῖς πρὸς τὴν περὶ ἀόρατου Ἐκκλησίας διδασκαλίαν

αὐτῶν ἀπέρριψαν τὴν Ἱεραρχίαν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐνοσίᾳ, ὡς καὶ τὴν ἱερωσύνην ὡς μυστήριον, διατηροῦσαντες μόνον τοὺς λεγομένους λειτουργοὺς—προσβυτέρους καὶ διακόνους—ὡς ἀπλοῦς ἐντολοδόχους τῆς κοινότητος ἀνευ χειροτονίας. Ἐξαίρεσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποτελεῖ μόνον ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία, ἣτις διετήρησε τοὺς τρεῖς ἱερατικούς βαθμοὺς καὶ μάλιστα τὸν τοῦ ἐπισκόπου, ὡς περίπου παρ' ἡμῖν. Ἄλλ' ὅτι καὶ ἡ ἑτεροδιδασκαλία αὕτη τῶν Διαμαρτυρομένων εἶναι πεπλανημένη καὶ διὰ τοῦτο ἀπορριπτή, πείθεται τις καὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς μόνον μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας.

[Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος]

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀξίειπαινος δρᾶσις.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του πενταετίας πεπραγμένων τοῦ φοιτητικοῦ «Ἀκαδημαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Συνδέσμου», ἐκ τῆς ὁποίας πληροφοροῦμεθα τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δρᾶσιν μιᾶς μικρᾶς, πρὸς τὸ παρόν, ομάδος φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνηκόντων εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς Σχολάς, ὑπὲρ τῆς εἰς τὰς τάξεις τῶν φοιτητῶν καὶ τῆς ἐν γένει σπουδαζούσης νεολαίας διαδόσεως καὶ ἀναπτύξεως ὑγιᾶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ὁ Σύνδεσμος τελεῖ λειτουργίαν καὶ ἀκούει κήρυγμα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ κατὰ τὰς ἡμερησίας ἐκδρομάς του, δι' ὁργανῶν καταλλήλους διὰ φοιτητὰς διαλέξεις μὲ ὀμιλητὰς διαπρεπεῖς καθηγητὰς καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας, διανέμει κατὰ χιλιάδας προκηρῦξεις ἐπὶ ἐπιστημονικῶν ζητημάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν θρησκείαν, δημοσιεύει μελέτας ἐπιστημονικο-θρησκευτικὰς εἰς μικρὸν εὐχρηστον σχῆμα, ἅς καὶ διαθέτει εἰς πολλὰς χιλιάδας εἰς τιμὰς λίαν προσιτὰς, ἐν γένει δὲ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν σπουδαστῶν ἀποτελεῖ μίαν ζύμην πολυτιμοτάτην, ἣτις, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν μελῶν του, ἀσφαλῶς θὰ ζυμώσῃ τὸ ὅλον τῆς σπουδαζούσης νεολαίας φύραμα. Ἡ ἀνεπίδεικτος καὶ μετριόφρων αὕτη τῶν πεπραγμένων τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου ἔκθεσις εὐφραίνει πᾶσαν καρδίαν, ἐλλόγως ἀναμνύουσαν τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν τῆς αὔριον πολλῶν καλλιτέραν τῆς σημερινῆς.

Βιβλίον κατάπτυστον.

Εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐκδοθὲν ἐκυκλοφόρησεν ἐπ' ἑσχάτων βιβλίον περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπὸ ἀγνώστου συγγραφέως συρραφὴν καὶ φέρον ἑμπαικτικὸν τίτλον, πλήρης δὲ ἀηδῶν λεπτομερειῶν δυσφημουσῶν τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἀκρόπολιν τῆς ἱερᾶς μοναστικῆς ἀσκήσεως. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου γράφων ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτος ἐκφράζει μὲν τὸν ἀποτροπιασμὸν τον διὰ τὸν σκόπιμον τοῦτον διασχυρῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπ' ἀνθρώπου τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως, ἣν προδίδει ἐμφανέστατα τὸ βιβλίον του, σημειοῖ δ' ἐκ τῆς ἀφορ-

μῆς ταύτης «πόση προσοχὴ πρέπει νὰ δίδηται εἰς τοὺς ξένους καὶ ποῖος χαλινὸς πρέπει νὰ τίθεται εἰς τὴν ἀπλοϊκότητα, ἀφέλειαν καὶ ἀθυροστομίαν τῶν μοναχῶν», «μερικῶν βεβαίως μόνον ἀφελεστέρων καὶ ἠτινος ἠθικῆς ὑποστάσεως». «Ἄν οἱ μοναχοὶ οὗτοι—προσθέτει ὁ κ. Καθηγητὴς—προέβλεπον ἢ μᾶλλον ὑπόπτεον τοὺς σκοποὺς τοῦ συγγραφέως, θὰ ἦσαν περισσότερον ἐπιφυλακτικοὶ καὶ δὲν θὰ ἐξετρέποντο εἰς τοιαύτας φλυαρίας ἐξ ἀκαταλήπτου οἰκειότητος ἐκμυστηρεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξέθεσαν τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους...». Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ τόπῳ φύσεις ἐπισχύνου ἀμετροεπείας τοιαύτης, ὥστε ἐκ τῶν φλυαριῶν των νὰ παρέχεται ἀφορμὴ εἰς καλίμους ἀκαθάρτους νὰ συνιάττωσι βιβλία τοῦ ποιοῦ τοῦ ὑπ' ὄψιν συρράμματος. Πολλῶ δ' ἦτιον θὰ συνηγοροῦμεν οἱ τυχόν ὑπάρχοντες ἐν Ἁγίῳ Ὁρῳ τοιοῦτοι μοναχοὶ νὰ μὴ προβαίνωσιν εἰς ἐκμυστηρεύσεις, ἵνα μὴ ἐκτίθεται ἡ ὑπόληψις τοῦ ἱεροῦ Ἄθω τοῦτο θὰ ἐσήμεναι ἀνοχήν ὑποκριτῶν μοναχῶν ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ ἐμπολιτεύεται ἡ φανερά καὶ εἰλικρινῆς ἐσωτερικὴ ἀρετή. Διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶνε ἀκατανόητος ἡ ἐν τῷ ἁγίῳ ἐκείνῳ τόπῳ τῆς δλοφύχου εἰς τὴν προσευχὴν ἀφοσιώσεως ἀνοχὴ τῆς συμβιώσεως στοιχείων, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὴ ἡ κοσμικὴ κοινωνία στιγματίζει ὡς ἀπόβλητα ἐκ τῶν κελίων τῆς. Ἡμεῖς προτιμῶμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὅσα ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίῳ ἐκτίθενται εἶνε σκόπιμα ἀποκνήματα τῆς νοσηρᾶς τοῦ συγγραφέως του φαντασίας, προωρισμένα διὰ τὸ ἀρεσκόμενον εἰς τοιαῦτα ἀσχημοσυνογραφήματα κοινόν. Ἄν ὅμως τυχόν ὑπάρχον ἐν Ἁγίῳ Ὁρῳ τοιαῦται ὄχι ἀπλῶς γλωσσολογοί, ἀλλ' ἐσωτερικῶς καὶ οὐσιαστικῶς κακοήθεις φύσεις, δέον νὰ ἀπέλθῃ ἐπιμελεστάτη καὶ παραδαία ἡ ἐκκαθάρισις καὶ νὰ ἐξυψωθῇ εἰς τὸ προσήκον ὕψος ἡ μοναδικὴ αὕτη ἀνά τὴν ἑφήλιον ἱερὰ σκοπιά, ἡ ὑπ' ἀναξίων μοναχῶν, ἔστω καὶ εὐαρίθμων, δυσφημουμένη ἐπὶ μεγίστη θρησκευτικῇ καὶ ἔθνικῇ ζημίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

*

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ πεπραγμένα τῶν ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Ἐδιμβούργῳ συγκληθέντων κατὰ τὸ παρελθόν θέρος παγ-χριστιανικῶν συνεδρίων, μετὰ τὸ πέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ ἐν Λονδίῳ Μ. Ἀρχιμανδρίτου Μιχαήλ Κωνσταντινίδου θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ τὸ ἐν λόγῳ Ἐπιφυλακτικὸν ὑποβληθεῖσιν Ἐκθέσας τοῦ ἐτέρου τῶν ἀντιπροσώπων Καθηγητοῦ κ. Ἄμ. Ἀλιβιζᾶτου δημοσιευθεῖσιν ἢ ἢ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» (ἀρθ. 44—52) καὶ ἐν ἀνατυπώσῃ κυκλοφορησῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύγχρονοι ἐνωτικαὶ προσπάθειαι».

*

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς» Κατὰ τὸ δωδεκάμηνον ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1936 ἕως 31 Μαρτίου 1937 ἡ Βιβλικὴ Ἐταιρεία ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν 11,343,948 ἀντίτυπα τοῦ θείου λόγου, ἦτοι, 1,040,025 ὀλοκλήρους Βίβλους, 1,246,743 Κ. Διαθήκας καὶ 9,057,180 τεύχη μεμονωμένων βιβλ. τῆς Γραφῆς. Τὸ σύνολον τοῦτο παρουσιάζει ἐλάττωσιν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ προηγουμένου ἔτους κατὰ

342,183 αντίτυπα. Κατὰ τὸ δωδεκάμηνον τοῦτο ἡ Ἐταιρεία ἐξέδωκε τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἢ μέρη αὐτῆς εἰς 6 νέας γλώσσας, ὅλας Ἀφρικανικὰς. Οὕτως ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς τῶν γλωσσῶν καὶ διαλέκτων, εἰς ἃς ἔχει ἐκδόσεις ἡ Ἐταιρεία, ἀναβιβάζεται εἰς 711. Εἰς τὴν Βαλκανικὴν Χερσόνησον τὸ λήξαν ἔτος ἐσημείωσεν οὕτησιν κυκλοφορίας τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ἐκ 38,848 ἀντίτυπων (191,028 ἔναντι περυσινῶν 152,180). Ἐὸν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν πληθυσμὸν ἐκάστης Βαλκανικῆς γῶρας, βλέπομεν ὅτι ἡ Ἑλλάς πράγματι ἔρχεται πρώτη, διότι μὲ πληθυσμὸν 6.600,000 ἠγόρασε 54,543 ἀντίτυπα τοῦ θείου λόγου (ἥτοι ἀναλογεῖ 1 ἀντίτυπον πρὸς 121 κατοίκους τῆς), ἐνῶ ἡ Ρουμανία μὲ πληθυσμὸν 18,000,000 ἠγόρασε 61,527 ἀντίτυπα (ἥτοι ἀναλογεῖ 1 ἀντίτυπον πρὸς 292 κατοίκους τῆς) ἢ δὲ Νοτιοσλαβία (μὲ πληθυσμὸν 13,000,000) ἠγόρασε 52,232 ἀντίτυπα (ὅπου ἀναλογεῖ ἕν ἀντίτυπον πρὸς 250 κατοίκους τῆς). Ἐν γένει πᾶσι ὁμοῦ αἱ Βιβλικαὶ Ἐταιρεῖαι διέθεσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1936—37 ἀνά τὴν οἰκουμένην ἐν ὅλῳ 24,407,597 ἀντίτυπα. Ἡ Ἀγία Γραφή ἐν συνόλῳ ἢ ἐν μέρει ἔχει μεταμορφοσθῆ μέχρι σήμερον εἰς 981 γλώσσας καὶ διαλέκτους, ἥτοι ὀλόκληρος μὲν εἰς 175 γλώσσας, ἢ δὲ Κ. Διαθήκη ἐπιπροσθέτως εἰς ἄλλας 211 γλώσσας, μεμονωμένα βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς ἄλλας 520 γλώσσας καὶ περικοπαι ἀποτελοῦσαι ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς πλήρους βιβλίου τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς 75 ἀκόμη γλώσσας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα συνήλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς δύο συνεδρίας, καὶ εἰς μίαν τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

—Διὰ Βασ. Διατάγματος διορίσθησαν μέλη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνοουρίας τακτικὰ μὲν εἰ αἰθ. Οἶκον. Παναγ. Κουτσουράκης καὶ Χαροῦφ. Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος, ἀναπληρωματικὰ δὲ οἰ αἰθερ. Παναγ. Σινόπουλος καὶ ὁπομνη. Δημήτριος Ἀθανασόπουλος.

—Ἐχορηγήθη τεταρτήμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπερσειακούς τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χαλκίδος κ. Γρηγορίῳ, πενθήμερος τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Θεοκλήτῳ δι' ἀτομικὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις καὶ δεκαπενθήμερος τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας Σπետῶν καὶ Αἰγίνης κ. Προκοπίῳ διὰ λόγους ὑγείας.

—Ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἀρχίσωσιν αἱ ἐργασίαι τῆς πλήρους ἀναστηλώσεως τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Μελετίου τοῦ Κιθαιρώνας. Τὰς ἐργασίας τῆς ἀναστηλώσεως θὰ παρακολουθήσῃ ὁ διευθυντὴς Ἀρχαιοτήτων καὶ καθηγητὴς κ. Ὁρλάνδος.

—ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατηρώσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κερκύρας, Ζιχνῶν, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, Ξάνθης καὶ Κεφαλληνίας, ἥτις θέλει ἐπεξεργασθῆ τὸ Τυπικὸν τῆς θείας λειτουργίας (Μεγάλου Βασιλείου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καὶ Προηγιασμένων) καθορίζουσα ἀκριβῆ καὶ ὁμοιόμορφον τάξιν τελείσεως αὐτῆς, ὥστε ἐν καιρῷ νὰ ἐκδοθῆ ὡς ἐπίσημον λειτουργικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ Σεβ. Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν λοιπὸν Κλήρον. Εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς ὤρισθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Φωτίου Πατριάρχου Κιπύλλου τὸ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὸ ἔθος μετέβησαν εἰς τὴν Μονὴν Πεντέλης ὅπου ἐτελέσθη λειτουργία ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς ἐγένετο σύσκεψις ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἐρημνευτικῆς ἐγκυκλίου γνωρίζει ὅτι ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου οἰκοδομῶν αἱ ἱεραὶ μοναί, δηλαδὴ τὰ οἰκοδομήματά των εἰς τὰ ὅποια τελεῖται ἡ λατρεία. Αἱ προσοδοφόροι ὁμοῦ οἰ-

κοδομαὶ τῶν ἱερῶν μονῶν ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν. Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἡ περιουσία τῶν μονῶν περιήλθεν εἰς αὐτόν, διαιρεθεῖσα εἰς διατηρητέαν καὶ ἐκποιητέαν. Ἐὰν εἰς τὴν διατηρητέαν περιουσίαν, ἥτις ἀφῆθη διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν περιλαμβανῶνται καὶ οἰκοδομαί, αὗται φορολογοῦνται. Ἡ ἐκποιητέα ὁμοῦ περιουσία ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937—38 τοῦ φόρου, διότι ὁ Ο.Δ.Ε.Π. ἀπηλλάγη τοῦ φόρου οἰκοδομῶν.

—Παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν ἡ ἀνανέωσις τῆς μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑφισταμένης συμβάσεως.

—Αἱ διακοπῆσαι λόγῳ τοῦ χειμῶνος ἐργασίαι τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἐπανήργισαν, ἀπασχολοῦνται δὲ δι' αὐτοὺς περὶ τοὺς 80 τεχνίται. Ἡ νέα Μονὴ θ' ἀποτελεῖται ἐξ 7 ὀρόφων μὲ ὑπεροδομήκοντα κελιά, αἰθούσας διὰ τελετάς, ξενῶνα καὶ εὐρυχώρους αἰθούσας φαγητοῦ, θὰ εἶνε δὲ κοινοβιακὴ καὶ οὐχὶ ιδιόρρυθμος ὅπως πρότερον, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι θὰ ἔχη περατωθῆ μέχρι τοῦ 1939.

—Ἀπεστάλη πρὸς τοὺς Προέδρους Ἱερῆς τῶν Φιλοπτώγων Ταμεῖων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ κάτωθι Ἐγκύκλιος: «Παρακλήσαι τῆς ἑταιρείας ἀναπήρων παιδῶν φέρομεν εἰς γνώσιν ὑμῶν, ὅτι ἡ ἑταιρεία αὕτη προσφέρει δωρεὰν ὀρθοπαιδικὰ μηχανήματα εἰς ἀνάπηρα παιδιά ἐκάστην Δευτέραν καὶ Πέμπτην 12—1 μ. μ. εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἄλ. Σούτσου 20 γραφεῖα αὐτῆς. Τὴν ἀνωτέρω ἀνακοίνωσιν παρακαλεῖσθε ὅπως γνωστοποιήσῃτε εἰς τὴν ἐνορίαν ὑμῶν δι' ἀναγνώσεως τῆς παρουσίης ἐπ' ἐκκλησίας σὺν τῇ πληροφορίᾳ ὅτι ἡ παραχώρησις τῶν περὶ ὧν πρόκειται μηχανημάτων θέλει γίνεσθαι εἰς τὰ ἅπαντα παιδιά τὰ ἐφοδιασμένα διὰ σχετικῶν ἐγγράφων βεβαιώσεων ἀπορίας κλπ. τῶν ἐφημερίων τῆς ἐνορίας των».

—Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Θερησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς τοὺς Μητροπολίτας καὶ Νομάρχους τοῦ Κράτους ἀναφέρεται ὅτι αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἐνοριακῶν Ἐπιτρόπων, τῶν ὁποίων ἡ θητεία ἔληξεν, ἀναστῆλονται ἀπικαιμένης τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου ἐνοριακοῦ νόμου.

—Ἡνοιχθῆ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἡ μυστικὴ διαθήκη τοῦ πρὸς ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἀρχιμ. Σιλβέστρου Καμοντιδῆ γεγραμμένη εἰς ἀρχαίῳν γλώσσῃ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1902 ἐν Ὁδησσῷ, ἔχει δὲ ὡς ἔξης: «Ὁφειλέτην ἑαυτὸν ἀνακηρύσσω τῷ ἱερῷ ναφ τοῦ Παναγίου Τάφου ὅπου εἰς μέτρον ἡλικίας ἠγαγέ με καὶ ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ συναριθμησαί με κατηξίωσε. ποιοῦμαι δὴλον σήμερον ὅτι ἄδεια τῆς προϊσταμένης μου ἀρχῆς ἀπέρχομαι εἰς Ὁδυσσὸν ἵνα ἀναλάβω καθήκοντα ἐφημερίου ἐν τῇ ἐκεῖ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ, ὅτι οἰκεία βουλή καὶ ἔλευθερὰ γνώμη καθώστωσα ἑμαυτὸν καὶ τὰ ἑμαυτοῦ πάντα τῇ ἱερῷ ναφ Μετανοῖᾳ καὶ ὑπισχνοῦμαι ἔσεσθαι διὰ παντός τοῦ βίου μέλος γνήσιον καὶ πιστὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἥτις μόνη μετὰ θάνατόν μου κέκτηται τὸ δικαίωμα τοῦ κληρονομήσαι πᾶσάν μου τὴν οὐσίαν κινήτην τε καὶ ἀκίνητον. μηδενὸς δικαιουμένου οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐγγεῖραι ἐπ' αὐτῆς ἀξίωσιν, κηρύσσω δ' ἄκυρον πᾶν ἐγγραφὸν μου, εἴτε προγενέστερον, εἴτε μεταγενέστερον, ἀντιφάσκον πρὸς τὴν ἐκούσιον καὶ αὐθόρμητον ταύτην τῆς καρδίας μου δήλωσιν. Εἰς διηνεκὴ οὖν τούτων βεβαιώσιν καὶ ἀσφάλειαν ὑπέγραψα ἰδίᾳ χειρὶ ταύτην μου τὴν καθοσίωσιν ἐπιβεβαιουμένην καὶ ὑπὸ τοῦ Μακαριστάτου μου Προέδρου Πατρὸς καὶ Πατριάρχου, Σιλβέστρου Καμοντιδῆ: Ἱεροδιάκονος. Ἐν Ὁδυσσῷ, τῇ 15ῃ Ἀβρίου 1902». Ἡ εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον καταλειφθεῖσα περιουσία του ὑπολογίζεται εἰς 250.000 δραχμὰς, ἀποτελεῖται δὲ ἐκ διαφόρων ὁμολογιῶν.

—Περὶ μεσοῦντα τὸν παρ. μῆνα (18) ἱερούργουντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ ἰ. ναφ τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εὐδοκίμου ἐκκλησιαστικῆς διακονίας πενήτηκονταετοῦς μὲν τοῦ Πανος. Ἀρχιμ. Κυρίλλου Ψύλλα, τεσσαρακονταετοῦς δὲ τοῦ Πανος. Ἀρχιμ. Κυρίλλου Ζαχοπούλου. Μετὰ τὴν θείαν ἱεουργίαν ἐν τιμητικῇ δεξιῷ.

σει τῶν ἑορταζόντων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ παρόντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ πολλῶν τιμῶντων τοῦ; καλλίστους κληρικούς ἀνεγνώστησαν συγχαρητικά εὐχτήρια τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν, ἐν κατὰ κλειδί δ' ὁ Μ. Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξῆρε τὰς σπουδαίας εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀποκαταστάσεως τῶν προσφύγων ὑπηρεσίας ἰδίᾳ τοῦ Ἀρχιμ. Κυρίλλου Ψύλλα, ἀμφοτέροι δ' οἱ σεβάσμιοι κληρικοί ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων.

— Ἐνώπιον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ὑποστῶς εὐδοκίμως τὴν ἐπὶ διδασκαλίᾳ δοκιμασίαν ὁ κ. Κωνστ. Μπόνης ἀνηγορεύθῃ ὑπ' αὐτῆς διδάκτωρ τῆς Θεολογίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνέλευσις τῶν ἐν ὑπερριζῇ ρώσων, ἣτις εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῶν ἐν Κάρλοβις ρώσων ἀρχιερέων νὰ συνέλθῃ τῇ 1936, ἔγνεα διαφόρων λόγων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀδιευθετήτου τῆς ἐν Ἀμερικῇ ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀνεβλήθη διὰ τὸ τρέχον ἔτος, πιθανῶς κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, ὅποτε ἢ ὑπὸ τῆς προσυνωδικῆς ἐπιτροπῆς ἀναληφθεῖσα προπαρασκευαστικὴ ἐργασία θὰ ἔχη συντελεσθῆ.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διαβόητου ἀρχιερέου Γραροσλάβσκι τὸ ἐν Μόσχῃ κεντρικὸν συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἀθέων ἀπεφασίσα νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν οἱ Συνδεδεμένοι τῶν Ἀθέων κατὰ τὸ προσεχὲς τρίμηνον, νὰ μισθοδοτῶνται ἐφεξῆς οἱ προπαγανδιστὰς τῆς ἀθείας καὶ νὰ χρησιμοποιῶνται σκοπιμώτερον οἱ κινήματογράφοι καὶ τὰ ραδιόφωνα κατὰ τῆς θρησκείας. Ἐπ' ἴσης ἀπεφασίσθη νὰ ἐκφρασθῇ συμπάθεια πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀθέους καὶ νὰ συνεχισθῇ ἡ χρηματοδότησις τῶν ὀρθολογιστῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ φέρεται συλληφθεῖς ὁ Δουκατσέβσκι γενικός γραμματεὺς τῶν ρώσων ἀθέων καὶ κύριος μοχλὸς τῆς ἀθείου ἐν Ρωσίᾳ κινήσεως, ὡς καὶ ἄλλοι ἡγέται τοῦ ρωσικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὡς καταχραστὰ μεγάλων ποσῶν τοῦ ταμείου τῶν ἀθέων.

— Ἡ ἀθεϊστικὴ κίνησις, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς λοιπῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως, ἤλλαξε τακτικῆν. Ἡ νέα αὕτη τακτικὴ, χαρακτηριστικὸν τῆς ὅποιας εἶνε ἡ ἔμμυσος καὶ συγκεκαλυμμένη δράσις, κατὰ τὰς νεοσσι ληφθεῖσας ἀποφάσεις συνίσταται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν δημιουργίαν συγχύσεως μεταξύ τῶν διαφόρων ἀντιθρησκευτικῶν ὀργανώσεων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνιαίας αὐτῶν ἐμφανίσεως κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ «λαϊκοῦ μεταῶπου», ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀκίνητοποίησιν τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων καί, τέλος, εἰς τὴν συστηματικὴν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν προπαγάνδαν περὶ ἐλλείψεως πάσης ἀντιθέσεως μεταξὺ χριστιανισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ, ὅστις δῆθεν δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶδων. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐντόνου χριστιανικῆς ἀντιδράσεως ἀπεφασίσθη, ὅπως οἱ ἀθεοὶ ἐξω τῆς Ρωσίας ὀνομάζονται «ὀπαδοὶ τῆς ἐλευθέρως σκέψεως». Διὰ τὴν ἀκίνητοποίησιν τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων ἀπεφασίσθη νὰ θέσασιν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ τέχνασμα τῆς μετὰ τῶν χριστιανῶν «συναρρασίας» ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ ἔχωσιν οἱ ἴδιοι τὴν πρωτοβουλίαν. Τέλος δὲ διὰ τῶν ἐντύπων αὐτῶν καὶ διὰ τοῦ λοιποῦ τύπου ἀπεφασίσθη νὰ διακηρῦνται ὅτι πᾶς χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ μαρξιστής.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἀποψις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ μεταξὺ τῆς σερβικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἁγίας ἔδρας Κογκροδάτου θριαμβεῖ. Ἀγγέλλεται δηλαδὴ, ὅτι καὶ οἱ ἄρμόδιοι κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἡ σερβικὴ Κυβερνήσις, ὡς ἀνήγγειλεν ἤδη εἰς τὴν Σκουπίναν, ἐγκατέλειψαν πᾶσαν ἰδέαν περὶ συνάψεως νέου Κογκροδάτου ἢ περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ παλαιοῦ, τοῦ ἐγαίραντος τόσον παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις ἀντίδρασιν. Διότι καὶ ἐν Ρώμῃ κατενοήθη ὅτι Κογκροδάτον, τὸ ὅποιον τοιαύτην προσκάλεσαν ἀντιδρασίαν μεταξύ τοῦ ὀρθοδόξου τῆς Σερβίας πληθυσμοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ φέρῃ ἀγαθὰ διὰ τὴν ὀμοσπικὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελέσματα, οἷαδῆποτε καὶ ἂν ἡ-

σαν τὰ νομικὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ. Τὸ ἐναπομένον πρὸς διακανονισμὸν ζήτημα ἦτο ἡ μεταξὺ τῆς ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας καὶ τῆς σερβικῆς Κυβερνήσεως συμφιλίωσις. Αὕτη δὲ καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὰς ἐκ Βελιγραδίου νεωτέρας ἐιδήσεις τῆς μὲν ἀντιβασιλείας διὰ διατάγματος παρασχούσης ἀμνηστίας ἐν πάντας τοὺς ἐκ τῆς ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τούτου καταδικασθέντας δι' ἀξιοποίνους πράξεις, τῆς δὲ Ἱ. Συνόδου ἀράσης τὰ ἐπιβληθέντα εἰς πολιτικοὺς ἐπιτίμια. Οὕτως ἔληξε κατ' εὐχὴν ἡ θλιβερὰ αὐτῆ ὑπόθεσις διὰ τῆς ἐπελθοῦσης ἐν τῇ σερβικῇ χώρῃ γαλήνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ὁ Σεβ. ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ ἐν ἄρθρῳ κατωτέρω μνημονομένῳ δίδει ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐν Ρουμανίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν Cernanti ἔδρουτον Ἀρχιεπίσκοπον Βουκοβίνης ἡ ζῆλοτέρα εἶναι ἡ ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀνακτόρου, τοῦ χρησιμεύοντος καὶ ὡς οἰκοτροφεῖον τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας τοῦ ἐκεῖ μεγάλου Πανεπιστημίου. Τὴν μεταξὺ ἀγγλικανῶν καὶ ὀρθοδόξων Συμφωνίαν τοῦ Βουκουρεστίου ὁμοφώνως ἐπικυρωθεῖσαν τῇ 20ῇ Μαρτίου τοῦ 1936 ὑπὸ τῆς ἱεράς Συνόδου τῆς Ρουμανίας καὶ τῶν Διασκέψαν τῆς Κανταβρυγίας καὶ τῆς Ὑόρκης θεωρεῖ ὡς σημαντικώτατον βῆμα πρὸς τὴν Ἐνωσιν. Πρὸς ἀμοιβαίαν κοινωνίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν νομίζει ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον ἑτέρον τι ἢ ἡ δογματικὴ συμφωνία. Ἀπὸ τοῦ 1936 καὶ ἐξῆς ἡ προσωπικὴ ἐπικοινωνία μεταξύ τῶν κληρικῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν κατέστη στενωτέρα. Ἀγγλοὶ κληρικοὶ ἐξῆσαν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ κατέμαθον τὴν ρουμανικὴν γλῶσσαν γνωρίζοντας ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐν τέλει ἐν σχέσει πρὸς τὸν ρουμανικὸν ἀντισημιτισμὸν παρατηρεῖ ὅτι ὁ ἔβραϊσος θεωρεῖται καὶ ἐν Ρουμανίᾳ ὡς ἀποδιομοιωταῖος τράγος καὶ ὁ ὑπαίτιος παντὸς κακοῦ. Τὸ πρόβλημα τῶν ἔβραϊων θεωρεῖ πολὺ παλαιὸν καὶ πολὺ γενικώτερον, δὲν νομίζει δὲ ὅτι εἶναι δυνατόν ἡ ρουμανικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ ρουμανικὸν Κράτος νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸ λύσωσιν αὐθιμηρόν.

— Ἐξ ἀνταποκρίσεως πρὸς τὸ λονδίνιον «Tablet» ἐκ Burgos τῆς Ἰσπανίας πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας ἀπήντησε πρὸς τὴν συλλογικὴν ἐγγραφοὶν διαμαρτυρίαν τοῦ σώματος τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ ἀγγολικῶν ἐπισκόπων: «Προσεσχημέθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χάριση εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Franco τὴν νίκην, ὅπως ἡ εὐγενὴς καὶ ἱστορικὴ χώρα τῆς Ἰσπανίας ἀνακτήσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν, ὅταν δὲ πᾶν ἔχνος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐκλίπῃ, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν τιμητικὴν τῆς ἐν τοῖς λαοῖς τοῦ κόσμου καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος θέσιν».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ των φύλλῳ οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, ἀναφερόμενοι εἰς ἄρθρον τοῦ ἀγγλοῦ ἐπισκόπου Γιβραλτάρ δημοσιευόμενον ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ γράφουσιν ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος ἐφιστῆ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐγκαρδίων σχέσεων. «Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου του—ἐξακολουθοῦσιν οἱ «Καιροὶ»—ὁ ἐπίσκοπος ἀναγνωρίζει τὰς δυσκολίας τὰς ὀφειλομένας εἰς τὸν δεδηλωμένον ἀντισημιτισμὸν τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ δυσκολίαι αὗται ἐγένοντο εἰς μεγαλύτεραι ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸ ἔθνικόν χριστιανικὸν κόμμα, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ νέος πρωθυπουργὸς κ. Γκόκα εἶναι ἀρχηγός, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ διωγμοῦ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἔβραϊων καὶ τῆς ἀπελάσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς χώρας. Ἐν Ρουμανίᾳ ὑπάρχουσιν 800,000 ἔβραϊων ἀποτελοῦντες τὸ πέμπτον τοῦ συνόλου πληθυσμοῦ. Ὁ ἀντισημιτισμὸς εἶναι μανιώδης, βάρβαρος καὶ ἀντιχριστιανικός. Καὶ ἐφ' ὅσον οὕτως υἱοθετεῖται ὡς τακτικὴ τοῦ Κράτους ἐγκρινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς πρὸς ἀπόκλισην τῆς βρετανικῆς φιλίας».

— Ἐν τῷ τμήματι χειρογράφων τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου διερευθίσθη καταλλήλως μικρὰ αἰθουσα ἵνα ἀποτελέσῃ διαρκῆ Ἐκθεσὶν τῆς Βίβλου. Ἡ ἔκθεσις θὰ ἀ-

νοίξη τὸν παρόντα μῆνα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τετρακοσιοστῆς ἐπετείου τῆς καθιερώσεως τῆς χρήσεως τῆς ἀγγλικῆς Βίβλου εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐκκλησίας.

— Ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Winchester ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἑναοῖς χρησιμοποιήσιν θρησκευτικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν συνιστᾷ προσοχὴν ἐξαιρετικὴν, ἵνα μὴ πρεβάθωσιν σοβαρὰ ζημίαι ἐκ μέτρου, τὸ ὅτι οἶον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῇ καὶ ἐπωφελέες. Πρὸς παρακολούθησιν συνιστᾷ τὸν διορισμὸν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς. Ἐὰν ἐκπληρωθῶσιν ὁρισμένοι ὄροι, πιστεύεται ὅτι ὁ κινηματογράφος δύναται νὰ καταστῇ σπουδαῖον εὐαγγελικὸν μέσον προσελκύνον πολλοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν δύναται νὰ προσελκύσῃ τὸ κήρυγμα.

— Ἡ ἐτήσια ἐπίσημος βίβλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας (Official Year Book of the Church of England) περιλαμβάνουσα τὴν ὅλην ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κίνησιν, προσάγει ἀριθμοὺς οἱ ὅποιοι σχολιάζονται μετὰ πολλῆς μελαγχολίας ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου. Ἰδίως θλιβρὰν ἐντύπωσιν προκαλεῖ ἡ σχετικῶς πρὸς τὸ προπερὸν ἔτος μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσερχομένων εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ὡς καὶ ἡ ἀξιοσημείωτος ἀπροθυμία τοῦ κοινῶν εἰς τὰς ἐκουσίας ὑπὲρ ἐκκλησιαστικῶν σκοπῶν εἰσφορᾶς. Οὕτω ἐνφ' ἑαυτῶν κατὰ τὸ 1935 εἰ εἰς τὸν κλῆρον προσελθόντες ἠριθμοῦντο εἰς 197, 447, κατὰ τὸ 1936 ἀνῆλθον εἰς 182, 738. Ἐνφ' δὲ κατὰ τὸ 1935 αἱ ἐκουσαίαι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ Πάσχα εἶχον συμποσθῆ εἰς £ 2.299.573, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰσπράχθησαν μόνον £ 2.241.573.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Μία μουσουλμανικὴ ἀντιπροσωπεία ἐξ Ἰαπωνίας ἐπρότεινε πρὸ καιροῦ εἰς τὸν βασιλέα Φαραούκ, ὅπως ἀναλάβῃ τὸ Χαλιφάτον, τελευταίως δὲ ὁ ἐμίρης τῆς Kurbangali, ὄργανοτῆς τῆς πανισλαμικῆς κινήσεως ἐν Κίνα, Μογγολίᾳ καὶ Μαντσουρίᾳ, καταφυγὼν εἰς Τόκιον ἐδημοσίευσεν μανιφέστον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιβεβαίωσεν τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς ἰαπωνικῆς ὑποστήριξεως διὰ τὴν δημοκρατικὴν μίαν εὐρέως διαδεδομένην πανισλαμικῆς κινήσεως. Τὴν Ἰαπωνίαν θεωρεῖ ὡς ἔχουσαν τὴν ἀποστολὴν ἐν Κίνα, ὅπως ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀσιατικὴν αὐτῆς συνειδησιν καὶ ἀναγκαστῇ τοὺς εὐρωπαίους νὰ ἐπανακάμψουν εἰς Εὐρώπην. Ἡ στιγμή κρίνεται ὅτι εἶναι εὐνοϊκωτάτη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πανισλαμικοῦ σχεδίου. Πανταχοῦ ἔχουσι δημοσιογραφηθῆ εὐνοϊκωτάται συνθήκαι. Ἐν Συρίᾳ δὲν ἀναμένεται ἄλλο ἢ ἡ ἐπικύρωσις τῆς γαλλοσυριακῆς συνθήκης, ἵνα ἐξαπολυθῇ ἡ Κόλασις κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἐν Τύνιδι καὶ Μαρκοφ αἱ καλούμεναι ἀντιφασιστικαὶ ὁργανώσεις, δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ πυρῆνας πανισλαμιστικοί. Ἐν τέλει ἀναφερόμενος εἰς τὴν μέθοδον, δι' ἣς φρονεῖ ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ προγράμματος αὐτῶν λέγει ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἡ μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πνευματικὴ ἐπαφή. Καὶ προσθέτει «τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον διότι διὰ τοῦ ὕλισμοῦ ἡμῶν δὲν δικαιούμεθα νὰ ἀναμένωμεν ὅτι θὰ κυριαρχήσωμεν ἐπὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἀρνούμεθα νὰ ἐνοήσωμεν... Οὐδὲν εἶναι τόσον σεβαστὸν ὅσον ὁ χριστιανικὸς μυστικισμὸς, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἐνδείκνυται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων ἡμῶν».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγ. Ζερβού Πρωτάνευς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ ἀπάτη τῆς σέψης καὶ ἡ τύχη. Λόγος πρυτανικὸς (1935—1936) σ. 13. Ἀθήναι 1937.

N. Γ. Λούβαρι, Νοσταλγικαὶ περιπλανήσεις. Τύποις Γ. Ρόδη, 1937.

Γεωργίου Τσιορᾶν, Πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Πανεπιστημίου Σχέσεις τῶν ρουμανικῶν χωρῶν μετὰ τοῦ Ἄθω καὶ δι' αὐτῶν μονῶν Κουτλουμουσίου, Λαύρας, Δοχειαρίου καὶ ἁγίου Πανταλεήμονος ἢ τῶν ῥώσων.—Ἐνδοξισμός ἐπὶ διδασκαρίᾳ διατριβῆς ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθήναι, τύποις Γ. Καλέργη 1938 (σελ. 305).

Δίνου Πολίτου, Χακὴ ὕβρις ἐξ Ἐρετριᾶς. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἀρχαιολογ. Ἐφημερίδος, 1936). Μετὰ 4 παραρτήσεων πινάκων. 1937.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, προσέφερον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος δραχ. 4,000, ἡ δὲ κοινότης Βουλιαγμένης δραχ. 3,200.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Σεββίων καὶ Κοζάνης

[3]

Μετὰ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1 Σεπτεμβρίου 1937 προκήρυξιν ἡμῶν, μὴ παρουσιασθέντων ἐγγάμων θεολόγων κειτημένων τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 82 § 1 καὶ 2 καὶ 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κτλ. προσόντα, παρατείνωμεν ἐπὶ τρίμηνον τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεων καὶ πιστοποιητικῶν διὰ τὴν πλήρωσιν δύο χηρευουσῶν θέσεων θεολόγων τοῦ ἐν Κοζάνῃ ἐνοριακοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐν Κοζάνῃ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1938.

† ὁ Σεββίων καὶ Κοζάνης Ἰσακίμ

I. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 81 τοῦ νόμου 5139 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Λεπτοκορυφῆς Φιλιατῶν ὅπως ὑπεβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις τῶν μετὰ τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου (ἀρθρον 83) πιστοποιητικῶν. Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 25 Ἰανουαρίου 1938. † Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος.

I. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 61 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κλπ. προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἐν Αὐλακίᾳ Βάλτου ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου «Νικολάου», ὅπως μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὑπεβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 83 τοῦ ἀνω νόμου ὁριζόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Μεσολογγίᾳ τῇ 27 Ἰανουαρίου 1938. † Ὁ Αἰτωλίας Ἰερόθεος.

I. Μητρόπολις Πατρῶν

Καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 1 τοῦ κωδικ. νόμου 5439 ὁριζόμενα προσόντα α' κατηγορίας ὅπως ἐντὸς εἰκοσι ἡμερῶν ὑπεβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ ὄψ. ἀνω νόμου ὁριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Διονυσίου. Ἐπίσης τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρεύουσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου «Σανταμέρι» καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ὄψ. ἀνω νόμου ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ὑπεβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν πιστοποιητικῶν αὐτῶν προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους. Ἐν Πάτραις τῇ 29 Φεβρουαρίου 1938. † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΓ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐπιθῦτος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοῖνικας» ὁδὸς Λεωνόπου 1, Τηλ. 54-229